

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Milana Taubera a JUDr. Jan Ryby v právní věci žalobce: **BS Park I. s. r. o.**, se sídlem Praha 1, Ostrovní 30/126, IČ 28986369, zastoupen Mgr. Pavlem Wenzlem, advokátem, se sídlem Praha 1, Na Příkopě 15, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 8. 2013, č. j. 21068/13/5000-14203-711413,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předmět sporu a předcházejí řízení

Žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 9. 2013, č. j. 22741/13/5000-14203-711217, zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil rozhodnutí Specializovaného finančního úřadu 1) ze dne 4. 1. 2013, č. j. 2568/13/4022-07000-303318, 2) ze dne 4. 1. 2013, č. j. 2611/13/4022-07000-303318, 3) ze dne 5. 2. 2013, č. j. 28232/13/4022-07000-303318, 4) ze dne 5. 2. 2013, č. j. 28242/13/4022-07000-303318, 5) ze dne 21. 2. 2013, č. j. 46115/13/4022-07000-303318, 6) ze dne 21. 2. 2013, č. j. 46570/13/4022-07000-303318, 7) ze dne 2. 4. 2013, č. j. 109204/13/4022-07000-303318, 8) ze dne 2. 4. 2013, č. j. 109215/13/4022-07000-303318, 9) ze dne 15. 4. 2013, č. j. 128408/13/4022-07000-303318, a 10) ze dne 15. 4. 2013, č. j. 128667/13/4022-07000-303318, kterými správce daně dle § 237 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, zamítnul stížnosti žalobce na postup

plátce daně – E.ON Distribuce, a. s. V těchto stížnostech žalobce vyjadřoval své pochybnosti ohledně postupu plátce daně při provedení srážky odvodu elektřiny ze slunečního záření dle hlavy III zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře využívání obnovitelných zdrojů, ve znění zákona č. 402/2010 Sb., za období srpen až prosinec 2012.

Žalovaný neshledal v postupu správce daně nesprávnost nebo nezákonnost. Odkázal na zákon č. 402/2010 Sb., kterým byl s účinností od 1. 1. 2011 zaveden solární odvod z elektřiny s charakterem daně, jehož poplatníkem je výrobce elektřiny ze slunečního záření a plátcem provozovatel přenosové soustavy nebo regionální distribuční soustavy. Vycházel z daňového řádu a přihlédl i k nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 17/11. Plátce daně byl povinen srazit nebo vybrat odvod ze základu a odvést ho do 25 dnů po skončení odvodového období svému místně příslušnému finančnímu úřadu. Plátce daně přitom neměl žádnou zákonnou možnost těmto povinností nedostát, aniž by se nevystavil sankční odpovědnosti za nesplnění zákonné povinnosti. Správce daně proto postupoval podle daňového řádu a v souladu s dalšími předpisy přezkoumal, zda plátce srazil daň v zákonem stanovené výši a odvedl ji v zákonném termínu svému místně příslušnému správci daně.

Žalovaný uvedl, že správce daně je vázán zákonem a není v jeho moci posuzovat, zda je zákon v souladu s ústavním pořádkem. Ústavní soud přitom v nálezu ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11, č. 220/2012 Sb., dospěl k závěru, že solární odvod v souladu s ústavním pořádkem je. Ohledně bližšího vypořádání námitek žalobce k protiústavnosti solárního odvodu a rozporu se zásadami daňového práva pak žalovaný odkázal na odůvodnění uvedeného nálezu. Žalovaný také přestřel, že mezinárodní smlouvy, které byly ratifikovány a vyhlášeny jsou součástí právního řádu. Ústavnost určitého předpisu je na základě těchto smluv přitom oprávněn posuzovat pouze Ústavní soud, který neshledal solární odvod za protiústavní, tedy není v rozporu se smlouvami, na které žalobce odkazoval. Ačkoli Ústavní soud připustil, že zavedením solárního odvodu došlo k faktickému snížení podpory poskytované fotovoltaickým elektrárnám, nejednalo se o zásah, který by ve svém důsledku znamenal porušení ústavně zaručených práv dotčených subjektů. Žalovaný dospěl k závěru, že správce daně jednal v souladu s § 5 odst. 1 a 3 daňového řádu, když přezkoumal zákonnost postupu plátce daně. Jelikož zavedení solárního odvodu nebylo shledáno za protiústavní či rozporné s mezinárodními smlouvami, je nadále součástí platného a účinného práva, které je plátce daně povinen dodržovat.

Závěrem se žalovaný zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností. Žalovaný konstatoval, že správce daně se nemohl konkrétně zabývat každou jednotlivou myšlenkou žalobce za situace, kdy argumentace správce daně je proti všem argumentům žalobce stejná – platný a účinný zákon stanoví plátcovi daně povinnost a plátce neměl jinou možnost, než tuto povinnost splnit, a to zvláště za situace, kdy Ústavní soud rozhodl, že tento zákon není v rozporu s ústavním pořádkem, což také přísluší zkoumat pouze Ústavnímu soudu. Z odůvodnění správce daně je zřejmé, že se zákonnou úpravou řídil, přičemž předmětem rozhodování správce daně byla stížnost směřující proti postupu plátce daně. Správce daně se zabýval postupem plátce daně, uvedl, jaké předpisy aplikoval, a dovodil, že plátce daně své povinnosti odvést odvod v souladu se zákonem dostál, pročež žalovaný shledal jeho rozhodnutí za přezkoumatelné.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

Žalobou doručenou dne 25. 10. 2013 zdejšímu soudu napadá žalobce nadepsané rozhodnutí žalovaného, protože je považuje za nezákonné, předcházející řízení trpí vadami a žalobce byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech. Žalobce namítá, že žalovaný při rozhodování nepřihlédl k obsahu celé řady mezinárodních smluv, pročež je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné a nezákonné. Dále rozsáhle rekapituluje skutkový základ případu a popisuje právní úpravu výroby elektřiny ze slunečního záření, způsob určení výkupních cen, vzniku majetkového nároku na výkupní cenu elektřiny v garantované výši a změnu, kterou přinesl zákon č. 402/2010 Sb. Žalobce legitimně očekával, že uvedený nárok nemůže být nijak dotčen a že jej nemůže být zbaven.

Žalobce dále vysvětluje aplikaci mezinárodních smluv na základě čl. 10 Ústavy České republiky, zejména poukazuje na ustanovení Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, včetně dodatků, Listiny základních práv Evropské unie a Smlouvy o Evropské unii. Z jednotlivých ustanovení dovozuje, že na základě Ústavy je třeba každý vnitrostátní právní předpis a jakékoli faktické opatření vykládat ve světle příslušných mezinárodních smluv. Při rozporu je pak nutné primárně aplikovat příslušné mezinárodní smlouvy, nikoli právní předpis, přičemž žalovaný má povinnost práva z mezinárodních smluv respektovat, chránit a umožnit jejich naplnění. Žalobce přitom považuje solární odvod za rozporný s mezinárodními smlouvami, konkrétně se zákazem diskriminace, svobodou podnikání a garantovaným právem vlastnit majetek a pokojně jej užívat. Zákon o podpoře využívání obnovitelných zdrojů, ve znění zákona č. 402/2010 Sb., nebylo proto možné aplikovat a postup plátce daně byl protiprávní k újmě žalobce.

Závěrem žalobce shrnuje své žalobní body. Žalovaný a správce daně pochybili, pokud nezohlednili příslušná ustanovení mezinárodních smluv. Zároveň se nevypořádali s argumentací žalobce ve stížnostech a odvolání, ačkoli jim takovou povinnost výslovně ukládá § 116 odst. 2 daňového řádu. Z napadeného rozhodnutí tak není možné vůbec seznat, zda a jak se žalovaný vypořádal s argumentací žalobce ohledně toho, že zákon o podpoře využívání obnovitelných zdrojů, ve znění zákona č. 402/2010 Sb., je v rozporu s příslušnými ustanoveními mezinárodních smluv. Žalobce k tomu dodává, že mezinárodní smlouvy nespádají pod pojem ústavní pořádek, a proto nepřísluší přezkoumávat soulad právního předpisu s mezinárodními smlouvami ani Ústavnímu soudu. Ústavní soud proto v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 17/11 neposuzoval soulad solárního odvodu z hlediska vytčených mezinárodních smluv a ani mu to nepříslušelo; závěry tohoto nálezu proto nelze v projednávané věci aplikovat. Žalovaný zkrátil žalobce v jeho právech, pokud odmítl posuzovat rozpor zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů, ve znění zákona č. 402/2010 Sb., s mezinárodními smlouvami. Žalovaný tak porušil § 5 odst. 1 a 3, § 102 odst. 4, § 114 odst. 2 a § 116 odst. 2 daňového řádu a čl. 10 Ústavy.

Žalobce navrhuje, aby soud nadepsané rozhodnutí žalovaného zrušil, resp. i rozhodnutí správce daně, věc vrátil k dalšímu řízení a žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

Vyjádřením ze dne 21. 11. 2013 reaguje žalovaný na podanou žalobu. Žalovaný především odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále rekapituluje své závěry ohledně platné právní úpravy, její ústavní konformity a správnosti postupu správce daně, které vyjádřil již ve svém rozhodnutí. K tomu dodává odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1Afs 80/2012 a sp. zn. 1Afs 81/2012, že rozhodná není otázka týkající se protiústavnosti odvodu, ale zda je minimální státem garantovaná cena stanovena Energetickým regulačním úřadem v dostatečné výši i s ohledem na povinný odvod srážený z výkupní ceny. Jelikož se žalovaný domnívá, že ve věci bylo postupováno zcela v souladu se zákonem, a žalobní námitky nepovažuje za důvodné, navrhuje, aby soud žalobu zamítl a žalobci nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.

III. Posouzení žaloby

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Soud o věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce ve stanovené lhůtě nevyjádřil, že by s takovým projednáním věci nesouhlasil (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Žaloba není důvodná.

Předmětem sporu je posouzení otázky, zda orgány finanční správy správně přezkoumaly postup plátce daně, který v souladu s hlavou III zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů, ve znění zákona č. 402/2010 Sb., strhl žalobci solární odvod za srpen až prosinec 2012.

Soud předně uvádí, že otázkou ústavnosti zavedení odvodu z elektřiny ze sluneční energie se již zabýval Ústavní soud v nálezu ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11. Ústavní soud neshledal, že by zavedení odvodu z elektřiny ze sluneční energie bylo v obecné rovině protiústavní, avšak zdůraznil, že *„ekonomická situace státu, respektive důvody, které zcela nepopíratelně spočívají ve snaze státu odvrátit nepříznivé ekonomické důsledky rozhodnutí, které zákonodárce učinil za předpokladu, který již neodpovídá ekonomické realitě, nemohou samy o sobě z ústavního pohledu obhájit přijetí takové právní úpravy, která by způsobila retroaktivně zásah do práva vlastnit majetek určité skupiny subjektů. Za přistoupení dalších [...] podmínek však takový postup zákonodárce za ústavně souladný považovat lze.“*

Jelikož k otázce ústavnosti dotčeného odvodu se Ústavní soud obšírně věnoval ve svém nálezu, není zde na místě posuzovat analogii s nálezem o stavebním spojení. Všechny námitky neústavnosti institutu odvodu, které žalobce v žalobě uvádí, ve svém nálezu Ústavní soud odmítl jako neopodstatněné. Zdejší soud nemá důvod se odchýlovat od výkladu Ústavního soudu, a proto k žalobcem namítaným bodům pouze rekapituluje závěry Ústavního soudu.

Žalobce nejprve uvádí, že novelou zákona došlo k nepřípustné retroaktivitě. Ve výše uvedeném nálezu Ústavní soud odmítl námitku, že „zavedení odvodu nebyly splněny podmínky pro aplikaci nepravé retroaktivity, „[... jelikož] volba zákonných opatření směřujících k omezení státní podpory vycházela z opodstatněných důvodů, kterými byly jednak rychlý rozvoj výroby energie z OZE působící růst výše nákladů na její financování, a jednak pokles nákladů fotovoltaických instalací.“ Ústavní soud dodal, že „volba zákonných opatření směřujících k omezení státní podpory výroby energie ze slunečního záření je za podmínek zachování garancí v rukou zákonodárce. Princip právní jistoty totiž nelze ztotožnit s požadavkem na absolutní neměnnost právní úpravy, ta podléhá mimo jiné sociálně ekonomickým změnám a nárokům kladeným na stabilitu státního rozpočtu.“ Z toho tedy vyplývá, že námitka nepřípustné retroaktivity není v daném případě důvodná.

Dále žalobce namítá porušení legitimního očekávání. K tomuto Ústavní soud uvedl, že sice zavedení odvodu z elektřiny ze sluneční energie má ve svém důsledku dopad na výši státní podpory a dotýká se taktéž principu legitimního očekávání, avšak zároveň odkázal na svůj nálezn. zn. Pl. ÚS 53/10, ze dne 19. 4. 2011, ve kterém vyložil, že „stanovení příspěvku ze státního rozpočtu za určitým účelem a pro určitou skupinu osob závisí vždy na tom, do jaké míry je ze strany zákonodárce shledána jeho účelnost, resp. veřejný zájem na jeho poskytování. To platí obzvlášť v případě, kdy se jedná o příspěvek, jehož poskytování je pouze beneficiem ze strany zákonodárce, aniž by s ním současně bylo spojeno naplňování určitého základního práva nebo svobody. Dotčené subjekty přitom nemohly spoléhat na to, že postupem času zákonodárce tuto výši nepřehodnotí. Nelze přitom opomenout ani související odpovědnost vlády a Parlamentu za stav veřejných financí, s čímž souvisí i oprávnění zákonodárce přizpůsobit výdaje státního rozpočtu jeho reálným možnostem a aktuálním potřebám formou změn právní úpravy mandatorních výdajů ...“. Dále Ústavní soud vyzdvihl skutečnost, že i po zavedení odvodu „zůstává zachována podpora využití obnovitelných zdrojů energie, a to v míře, která zajistí výrobci elektřiny z OZE zákonem zakotvenou garanci výše výnosů za jednotku elektřiny při podpoře výkupními cenami po dobu 15 let a současně je garantována prostá doba návratnosti investice 15 let od uvedení zařízení do provozu.“ Z výkladu Ústavního soudu tudíž plyne, že zásah do legitimního očekávání žalobce byl v daném případě odůvodněn veřejným zájmem a že tento zásah nebyl nepřiměřený, neboť garance výše výnosů pro výrobce a návratnost investice byla ve svém důsledku zachována.

Co se týče namítaného zásahu do práva vlastnit majetek a práva na ochranu pokojného užívání majetku, Ústavní soud uvedl: „Pokud jde o výši odvodu, respektive o stanovení hranice, nad kterou by již nebyl odvod ústavně konformní, musí opětovně konstatovat, že je nutno v obdobných fiskálních otázkách respektovat vůli zákonodárce k přijetí jím zvolených opatření, je přitom nutno trvat na splnění požadavku legitimního zákonného účelu prosazovaného racionálními prostředky a současného vyloučení evidentní svévole. [...] Pokud jde o vyloučení svévole, zde posuzuje Ústavní soud míru finančního zatížení ze strany dotčených subjektů, respektive jde o posouzení, zda se nejedná o zásah do práv, který by překročil hranici, nad níž by již podrobení provozovatelů FVE dodatečnému odvodu a dalším finančním nástrojům vykročilo z mezí ústavnosti. Ústavní soud poté, co vzal v úvahu skutečnost, že i po zavedení odvodu zůstane provozovatelům FVE zachována patnáctiletá doba návratnosti investic, k závěru o svévolnosti dodatečného zatížení provozovatelů FVE odvodem z elektřiny

ze slunečního záření nedospěl.“ Zásah do majetkové sféry žalobce tudíž není nepřiměřený a jeho právo vlastnit majetek tak není porušeno v rozporu s ústavou.

Ústavní soud se podrobně zabýval také případnými nedostatky v legislativním procesu při přijímání novely zákona o podpoře, celý proces přezkoumal a došel k závěru, že k přijetí a vydání zkoumaných právních předpisů došlo v mezích Ústavou stanovené kompetence a ústavně předepsaným způsobem.

K případnému porušení zásady rovnosti Ústavní soud uvedl, že „[u]rčitá zákonná úprava, jež zvýhodňuje jednu skupinu či kategorii osob oproti jiným, nemůže tedy být sama o sobě bez dalšího označena za porušení principu rovnosti. Zákonodárce má určitý prostor k úvaze, zda takové preferenční zacházení zakotví. Musí přitom dbát o to, aby zvýhodňující přístup byl založen na objektivních a rozumných důvodech (legitimní cíl zákonodárce) a aby mezi tímto cílem a prostředky k jeho dosažení (právní výhody) existoval vztah přiměřenosti.“ V tomto konkrétním případě Ústavní soud vyšel z vyjádření a zdůvodnění Energetického regulačního úřadu a dospěl k závěru, že „pokud zákonodárce na základě kalkulací, z nichž vyplývají snížené investiční náklady FVE v letech 2009 a 2010, přistoupil k zavedení nového právního institutu – odvodu – pouze ve vztahu k okruhu výrobců solární energie, a to pouze těch, jejichž výroby byly uvedeny do provozu od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2010, nelze než mít takové kritérium za racionální a ústavně souladné.“ Z toho vyplývá, že ústavně zakotvená zásada rovnosti v daném případě porušena nebyla.

V návaznosti na závěry Ústavního soudu musí zdejší soud konstatovat, že námitky žalobce týkající se rozporu ustanovení § 7a a násl. zákona o podpoře s ústavním pořádkem, ústavně zaručenými právy a ústavními principy jsou nedůvodné a že v postupu správce daně i žalovaného nebyly v daném případě shledány žádné nedostatky.

Zdejší soud dále poukazuje na usnesení ze dne 17. 12. 2003, č. j. 1 Afs 76/2013-57, č. 3000/2014 Sb. NSS, v němž se rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zabýval procesní stránkou přezkumu dopadů solárních odvodů v rámci stížnosti na postup plátce daně dle § 237 daňového řádu. Dospěl k závěru, že „[s]tížnost dle § 237 daňového řádu představuje specifický prostředek obrany poplatníka vůči plátcovi daně při uplatňování srážkové daně. Jedná se o ochranu před nezákonným postupem plátce, o nástroj určený pro řešení sporu mezi plátcem a poplatníkem, který slouží zejména k tomu, aby byl postup plátce podroben kontrole státní moci a poplatník byl před případným nezákonným postupem plátce prostřednictvím konečného rozhodnutí správce daně ochráněn. Bylo by absurdní klást na plátce povinnost, nota bene bez jakékoliv psané právní úpravy, aby sám posuzoval likvidační účinky solárního odvodu na poplatníka. I kdyby se tento institut aplikoval na solární odvod pouze přiměřeně a žádost o vysvětlení adresovaná plátcovi byla jen jakýmsi formálním krokem pro následné uplatnění stížnosti u správce daně, umožňuje § 237 odst. 3 daňového řádu správci daně přezkoumat pouze postup plátce, tj. zda plátce při srážce solárního odvodu postupoval v souladu se zákonem o podpoře. Ten kromě osvobození malých výrobců nepřipouští žádné výjimky, na základě kterých by byl plátce odvodu své zákonné povinnosti zproštěn, jinými slovy neobsahuje žádný zvláštní mechanismus, jenž umožní individuální přístup k výrobcům, což ostatně konstatoval v bodu 89 nálezu sp. zn. Pl. ÚS 17/11 sám Ústavní soud. Bylo by z ústavního hlediska a s ohledem na požadavky dělby moci přinejmenším problematické, aby neexistenci psané právní úpravy nahradila bez dalšího moc soudní. Nejvyšší správní soud rozhodoval již

bezmála stovku případů, ve kterých se žalobci pokoušeli dovodit likvidační účinky solárního odvodu. Všechny případy byly posuzovány žalovaným správcem daně paušálně, s odkazem na aplikovatelnou právní úpravu a neexistenci žádné výjimky pro nesražení či nevybrání odvodu. Krajské soudy pak jejich žaloby typicky zamítaly pro nepředložení dostatečně konkrétních tvrzení a důkazů prokazujících likvidační účinky odvodu. S ohledem na absenci psané právní úpravy řešící výjimečné situace, v nichž vede solární odvod k ekonomické likvidaci poplatníka, je patrné, že použití institutu stížnosti na postup plátce daně dle § 237 daňového řádu nemůže bez dalšího představovat efektivní ochranu práv těch poplatníků, do jejichž práv bylo vskutku s ohledem na konkrétní okolnosti jejich případu protiústavně zasazeno. Institut stížnosti tedy není za stávající právní úpravy nástrojem, který by umožnil správci daně posuzovat věc s přihlédnutím ke konkrétním skutkovým okolnostem a v odůvodněných případech poskytl poplatníkovi efektivní ochranu“ (zvýraznil zdejší soud, pozn.). Rozšířený senát dále dovodil, že „[p]okyn Ústavního soudu zohledňovat likvidační účinky solárního odvodu v individuálních případech je za stávající právní úpravy proveditelný jen prostřednictvím institutu prominutí daně dle § 260 daňového řádu v návaznosti na § 259 daňového řádu“.

Pro řešení celé řady typově obdobných sporů se stalo citované usnesení rozšířeného senátu vlajkovým rozhodnutím. Jednotlivé následující spory se zpravidla liší jen v míře uplatněné argumentace. Výrobce solární energie, který je zasažen solárním odvodem, zpravidla ve smyslu § 237 daňového řádu žádá po plátcu daně, který strhl výrobci solární odvod, vysvětlení a po neuspokojující odpovědi se dále domáhá nápravy u správce daně, resp. jeho nařízeného orgánu, ovšem bezúspěšně. Běžnými námitkami, kterými výrobci vyjadřují nesouhlas se solárním odvodem, jsou argumenty ohledně zásahu do legitimního očekávání výrobce solární energie, diskriminace, zákazu retroaktivity a ústavní nekonformity přijaté právní úpravy, zásahu do vlastnických práv (rdousící efekt) či porušení mezinárodních závazků. Nutné je ale podotknout, že sebesofistikovanější argumenty nemohou ve smyslu výše citovaného usnesení soudy vyslyšet, protože proti solárnímu odvodu se není možné bránit v rámci stížnosti na postup plátce daně dle § 237 daňového řádu. Orgány finanční správy totiž posuzují toliko správnost postupu plátce daně. Předmětem v následném soudním přezkumu jsou pak závěry orgánů finanční správy, zda správně posoudily postup plátce daně, nikoli ústavní konformita solárního odvodu.

Přitom nelze předmětné usnesení rozšířeného senátu považovat za jakkoli překonané nebo požadovat po krajských soudech, aby podle něho nepostupovaly. „Skutečnost, že judikatura byla sjednocena právním názorem rozšířeného senátu, přináší zvlášť významné argumenty ve prospěch setrvání na takto vytvořeném právním názoru. Brojí-li stěžovatel proti takovému právnímu závěru, a současně nepřinese v kasační stížnosti žádné s ním konkurující právní argumenty, postačí v rozhodnutí zpravidla toliko odkázat na příslušné části odůvodnění rozšířeného senátu“ (Potěšil, L. Šimíček, V. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Leges, 2014. s. 132). Krajským soudům nepřisluší, aby se ve skutkově obdobných případech odchýlily od závěrů rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu.

Ohledně konstantní judikatorní praxe lze pak odkázat například na jeden z nejnovějších rozsudků ze dne 3. 2. 2016, č. j. 1Afs 234/2015-55, v němž Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost stěžovatele proti rozsudku krajského soudu za situace, kdy se stěžovatel domníval, že krajský soud neměl postupovat v souladu s citovanými závěry

rozšířeného senátu. Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný, pokud se krajský soud nezabýval důkazy, jež navrhl stěžovatel, protože postup v souladu s předmětným usnesením rozšířeného senátu zkoumání dopadů solárního odvodu vylučuje. Nejvyšší správní soud nevnímal ale ani pochybení v tom, když se krajský soud věcně nezabýval jednotlivými námitkami, konkrétně porušením mezinárodní smlouvy na ochranu investic, protože krajský soud dospěl ke správnému závěru, že „[...] pokud z výše uvedených závěrů rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyplývá, že institut stížnosti na postup plátce daně není za stávající právní úpravy vůbec nástrojem, který by umožnil správci daně posuzovat věc s přihlédnutím ke konkrétním skutkovým okolnostem a kterým by v odůvodněných případech poskytl poplatníkovi efektivní ochranu, v důsledku čehož nelze tuto otázku činit ani předmětem následného soudního řízení v rámci správního soudnictví, nelze v rámci správního soudnictví při přezkumu řízení, jehož předmětem je právě institut stížnosti na postup plátce daně, ani přihlížet k poukazu na možnou aplikaci dohody o ochraně investic na právní postavení žalobkyně“ (rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 21. 9. 2015, č. j. 15Af 10/2014-49).

Nyní posuzovaný případ žalobce se nikterak neliší od výše popsanych případů. Žalobce se prostřednictvím stížnosti na postup plátce daně dle § 237 daňového řádu domáhá ochrany proti solárnímu odvodu, ačkoli to není z povahy institutu možné. Žalobce sice namítá, že rozhodnutí orgánů finanční správy jsou nezákonná, ale svými argumenty týkajícími se zejména porušení legitimních očekávání, mezinárodních smluv, zákazu diskriminace, svobody výkonu podnikání a vlastnických práv vyjadřuje spíše nesouhlas s právní úpravou solárního odvodu, resp. se zákonem č. 402/2010 Sb., nikoli s těmito rozhodnutími; orgány finanční správy totiž nepostupovaly jinak než podle platné právní úpravy.

Nutné je dále připomenout, že v rámci stížnosti na postup plátce daně dle § 237 daňového řádu posuzuje správce daně toliko správnost postupu plátce daně, nikoli ústavní a mezinárodněprávní konformitu solárního odvodu. Pokud žalobce vznášel námitky nad rámec rozsahu přezkumu (např. ohledně aplikace mezinárodních smluv, ústavní konformity právní úpravy), přirozeně se jimi orgány finanční správy zabývaly pouze povšechně, protože se nejednalo o námitky, které by měly vztah k řízení a mohly jej jakkoli ovlivnit; jejich rozhodnutí nemohou být z tohoto důvodu nepřezkoumatelná. Aplikací mezinárodních smluv, resp. porušením čl. 10 Ústavy, či ústavní konformitou solárního odvodu se nemohl zabývat ani zdejší soud (srov. výše uvedené závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku sp. zn. 1 Afs 234/2015), přičemž lze v této otázce odkázat i na závěry Ústavního soudu vyslovené v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 17/11. S ohledem na to, že orgány finanční správy svými rozhodnutími vyčerpaly srozumitelně předmět sporu, soud neshledal ani tvrzené porušení § 5 odst. 1 a 3, § 102 odst. 4, § 114 odst. 2 a § 116 odst. 2 daňového řádu.

Závěrem soud uvádí, že nemohl vzhledem k výše citované judikatuře přihlídnout k žalobcovým námitkám ohledně věcného posouzení solárního odvodu; ve vztahu k postupu orgánů finanční správy daného § 237 daňového řádu pak neshledal vady, jejichž následkem by byla nezákonnost napadených rozhodnutí.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. března 2016

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.